

וסר ולתרכות הצבוריים והריסת רוח וערף ואם כן, באיזה אמצעים נוקט משרדו י לשרש פעילות של גורמים העושים ל"צנת הגנץ הזה?"

בכור שיטתית רגיל להתייחס לתפקידו צינות, השבוע עלה על דוכן-הגואמים נוסט, הודיע לח"כ ביבי ולכל עם ישראל המשטרה עומדת על המשמר. יתר על כן, היא חוקרת. במידה שמועדון הביטני צם יפעל בניגוד לחוק, תנקוט המשטרה פעלים מתאימים.

תקבלות בשכ' מחקולי. תשובתי שרה-המשטרה היתה נחסכת אילו הקפיד רוא חתונים. לפני חודש גילה העולם ה (1206) כי כל הענין לא היה אלא מהת-מפוקפקת.

כמה צעירים, עובדי מעריב לנוער, בימי המודעה בעתון-האם. הצעירים המעטים, תפתו לענות לה, נסחבו לצריף עובב זכונת-מחלול התלאביבית, שם נערכה ס הקירה. למרות ששרה-המשטרה לא ידע ת, התערבה גם המשטרה: השכונים, ש זכו כי ההתקהלות נגרמה על ידי בית-שת. הועיקו נידדת.

יוזמי המהתלה יכלו להתגאות השבוע עם ח"כ ושר בישראל נפלו קורבן למתי-

מאחר ובשנים האחרונות הועברו בדרך היבשה מספר סירות-דייג קטנות לעבודות בנמל אילת, הוחלט סוף סוף לשלוח לנמל הדרום גם ספינות של ממש, מצוידות ב מתקני קירור לדייג במרחבי הים. ניצן היתה אחת משתי הספינות (השניה למרחב) שיצאו לאילת בדרך הארוכה - מסביב לכף התיקה הטובה.

קשה היה למצוא מפקד מתאים יותר ל מסע זה מאשר מיכאל (מייק) ראגונס (40) צבר ובן צבר. ראגונס לא טעם מעודו טעמו של בית-ספר ימי: אולם הוא היה לספן של ממש כבר בגיל 10, כשפיקד על סירות קטנות ורעועות שכבשו חבריו על הירקון. בגיל 15 התפרסם, יחד עם קבוצת חברים של תנועת זבולון הימית, כאשר יצא ל בירות וחזר בשלום בספינת-מיפרש זעירה.

כשבאו אליו, לפני שלושה חודשים, כי הצעה להעביר את ניצן הקטנה מסביב ליב שת אפריקה לאילת, לא היסס לרגע. הוא שהה באותו זמן תקופה ממושכת בחוף ומסע כזה היה בדיוק מה שחיפש. "אם אפי שר היה לעבור פשוט דרך הסואץ זה לא היה בשבילי", התלוצצו ידידיו.

הכריזים לא באו על סיפוקם. במכתב ששלח השבוע ארצה, תיאר רא-גונס את מסע-ההרפתקאות: "פגשנו פה

נפטון ראגונס (מימין) וצוות ניצן בין חיפה לאילת יש קווי-המשווה

הרבה כרישים. כרישים שמנים, גדולים ו רייסוקראטים מאוד. הם אוהבים מאוד בשר אדם. הכרישים עוד לא הפחידו אותנו כמו צרה יותר גדולה: תפסה אותנו סערה עצו מה שבקושי נחלצנו ממנה. אני לא צריך ל ספר לכם באיזה מצב-רוח היינו כששמענו בראדיו של דרום-אפריקה כי שתי ספינות דייג נעלמו בסערה.

וזוהי הפעם הראשונה שספינת דייג היתה בים תקופה של חודשיים וחצי בלי לדוג ובלי דגים. יצאנו בלי ציוד מהארץ. את הציוד נקבל רק כשנגיע לאילת."

לא פעם, במשק המסע, ביקשו אנשי ה צחת מראגונס שיעיץ שוב ושוב במפה שמה טעו בדרך. הספנים, שלא היו רגילים במס עות ארוכים, ידעו רק שאפריקה היא יבשת חמה - ולהם היה קר מאוד.

ראגונס היה היחיד מאנשי-הצחת שעבר כבר את קו המשתה קודם לכן. "או כשע ברנו הפעם והייתי אני המלך נפטון, מרחתי את האנשים בגריו וערכתי להם טבילה כות וכדיו עם שבירת ביצים על הראש", הוא כתב.

הוסיף הספן, באחד ממכתביו: "בכלל, חבל שאיננו יכולים להתעכב ואנו ממה רים לאילת. כי אפשר היה לתפוש את ה דגים המעופפים הנוחתים על הסיפון ואולי כרישים או אפילו לחיתנים המצויים ב איזור."

למרות הגאתו המרובה מהמסע המיוחד במינו, מהוה מיבצעה החלוצי של ניצן את שירת הברבור של ראגונס כאיש-ים. "למרות כל הנסיון הרב והשם הטוב ש זה נותן לי וגם התשלום, אני בסוף שלא אעשה עוד פעם צעד כזה. אני מקהה שזאת תהיה הפלגתי האחרונה בים. מפני שאם כי אני מרגיש בגופי מצויין, הרי ברוחי אני כבר מרגיש עייף מאוד", סיכם הצבר.

היה רק צד מעציב אחד לכל הבריחה: ריקאים חבורת פוחזים והוללים. בעיקרה י חבורה תרבותית מאוד של סופרים שוררים, המנסים לפלס דרכים, חדשות זככנות בספרות. מסיבותיהם, הנראות זמזומות בורגניות כנשפ"ח-חשק מתועבים, ו אלא תופעת-לחי מישנית. בעיקרה, זוהי עה של יוצרים מחוננים, בעלי רמה ה.

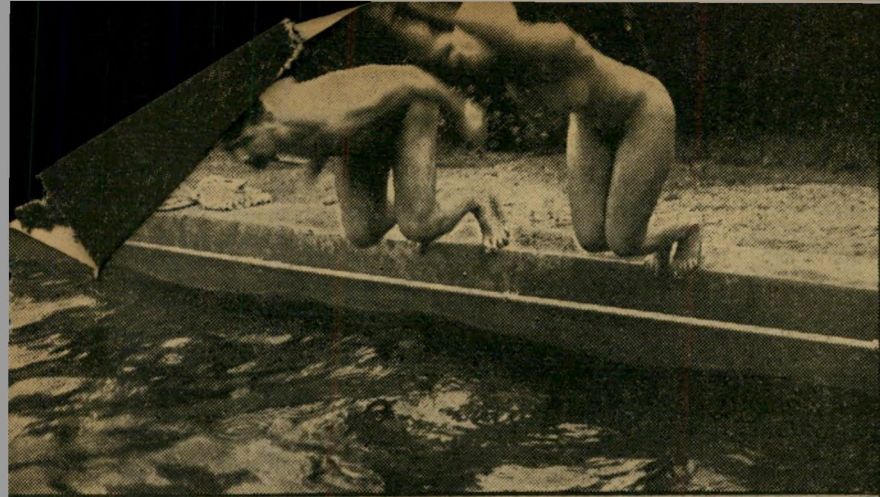
גם הביטניקיות לא הגיעה לישראל, הרי בה העיקרית לכך היא שאין כיום בנוער זרואלי אנשים בעלי רמה מתאימה.

ים פונה לאילת

ובדי נמל מומבסה שבקניה החליפו בי מסבי השתוממות לשמע השיר המשונת קע מפיות קבוצת אנשי-הצחת הערומים זצוה, על ספינת דייג קטנה שהחליקה לם. למחרת כתב העתון המקומי: "החר מייק ראגונס החליף דברים עם אנשי : משונה אך אחר כך פנה אל פקידו ל באנגלית חסרת שגיאות."

ניב המשונה בו דיבר מיכאל ראגונס עם יו זה היה אלא השפה העברית השגורה ו להשיר המזור אותו שרו בקוליקור אנשי הצחת של ספינת הדייג בת ה 1 טונות, היה היי צפונה לאילת. ספי ה דייג ניצן של הקיבוץ המאוחד היתה ה עלת. מתחת לקו-המשווה, בדרכה ל י שלמה.

חלשון "ביט" - מוכה. מקור המושג יון "הדור המוכה".

ברוס ואני

במועדון הנודיסטי "פייב אקרט", ליד לונדון, בו הפכתי לנודיסטית מן צולמנו כאשר אנו קופצים לתוך אותה בריכה שבנגלה השתנתה השקפה ברוס, שהיה אז קצין בחיל-האוויר המלכותי, פיתה אותי לבוא לשחות שם, מבלי שידעתי שזה מזו

זאת

גרייס וינקלר

ה היה בסוף-שבוע שטוף-שמש, בי לונדון. הרגשתי בלבי חשק עז ליהנות מחום השמש, אחרי שבועיים של ימים אפוריים. רציתי ללכת לשחות, שמחתי כשזילצל הטלפון. ידידי ברוס, קצין בחיל-האוויר המלכותי, ששירת במחנה מחוץ ללונדון, בא העירה, הצעתי לו ללכת לשחות. "אין לי בגדים", ענה.

הצעתי שנלך לקנות לו בגדים. אולם השעה היתה עת-צהריים בים השבת, וכי שיצאנו לרחוב כבר היו כל התנויות סגורות. החלטנו ללכת אל אחת ממבריות-השחייה בלונדון, מתוך תקנה להשיג שם בגדים בהשאלה. אולם כשביקרנו בכמה מהן, מצאנו שאין משאילים בגדיים.

ישבנו במכונית, מאוכזבים. השמש עדיין קרנה ורציתי לאילת, כל לבי ללכת לשחות. לפתע הזכיר ברוס, כבדרך אגב, שהוא מכיר מקום שם אפשר לשחות מבלי ללבוש שום-דבר. חשבתי שזו בדיתה. איכשהו הדבר לא חדר לתודעתי. הסתובבנו ברחו בות, תהינו מה לעשות, ואז שאלתי היכן המקום עליו דיבר קודם לכן. הוא אמר שאין זה רחוק, נסיעה של כחצי שעה בלבד. אמרתי: "אולי-ייטי!"

בדרך אמרתי לו שלא איכפת לי איך הוא יתרחץ, בתנאי שאני אלבש את הביקיני שלי. "בסדר", אמר. נסענו.

הרגע הרמאתי ביותר

מ בני לדעת זאת, עמדתי להיכנס למחנה נודיסטי. לא היה לי כל מושג על כך. משום-מה לא התייחסתי ברצינות למה שאמר ידידי.

25 קילומטרים מחוץ ללונדון עצר ברוס לפני שערעץ גדול. הוא יצא, פישפש בי כיסיו והוציא מפתח בו פתח את השער. תמהתי לראות כמה עצים צומחים במקום זה, הקרוב לכיך לעיר. שבילים שונים חדרו לתוך החורשה הצפופה. הערתי לו, כמעט בהלצה: "באמת, המקום הזה מוסוה יפה". אך לא עלה על דעתי מדוע.

הגענו לבית המועדון. ברוס הוביל אותי פנימה. שם שכבה אשה על אחת הספות. היא נראתה כאילו לא ישנה הרבה בלילה. היא היתה רדומה, שערותיה בלתי-מוסודרות. הדבר נראה לי מוזר, ובפעם הראשונה הת חלתי לתמוה מה המקום הזה.

ברוס הציגני. היא עשתה רושם די נעים. אחרי כמה משפטים אדיכים, הציג ברוס שהיא תקח אותי למלתחת הנשים.

המקום היה ריק. פשטתי את בגדי ולי בשתי את הביקיני. לפתע הופיע ברוס בדלת. לתדהמתי הנוראה הוא היה עירום. לעולם לא אשכח את הרגע הזה, הרמאתי ביותר בחיי. עמדתי שם, תקועה במקום, לגמרי. מעולם לא ראיתי את ידידי עירום קודם. ועל אחת כמה וכמה במקום ציבורי. כשהחלמתי מן ההלם, שאלתי: "מה זה?"

אך אתה עומד עירום במקום פומבי כזה? הוא רק ענה: "מהרי לבריכה!" והלך לו. ושאלתי את עצמי בקחתנות מה לעשות. בכל 20 שנות חיי לא היה עלי אף פעם להחליט החלטה כה גורלית בזמן כה קצר. רציתי לתפוס את בגדי ולברוח מן המקום. כעבור רגע התחלתי להסתכל בעניין בעיניים יותר מעשיות ואמרת לי לעצמי: אם כבר הגעתי הנה, מיטב שאסדר איכשהו. באתי הנה להתרחץ, אז אתרחץ. אבל בביקיני!

חוק הוא בכל מחנות הנודיסטים, כי המינים מתפשטים בנפרד.

בניתיים הבחין ברוס במבוכתי והציע לתלמה, אותה אשה שהוצגתי לפניו, לבוא עמנו לבריכה. בדרך לשם פגשנו בשני גברים שפסעו בין העצים, כשהם עירומים לגמרי, ועולי מגפיים, עמוסים כל מיני חומרים. חשבתי שחזרו לימיקדם, כשאנשי המערות הסתובבו ביערות-העז.

כשתלמה הציגה לי אותם, עמדתי ונעצתי את מבטי בפניהם - פשוט פחדתי שמבטי יינעץ במקום אחר.

בבריכה היו כמה וכמה צעירות בגילי. הן שחו, קפצו והשתעשעו. עירומות. ראיתי שהן נהנות מאוד. ראיתי גם שאינן מרגישות בערותן, ושוה טבעי לגמרי בעיניהן.

הקפיצה הגדולה

תכונתי לקפוץ לתוך הבריכה, כש תלמה העירה לי שכאן אסור להתרחץ בבגדים. זה היה צחוק הגורל: באתי הנה רק כדי לשחות, ועתה נאסר הדבר עלי, אלא אם כן אתפשט. כמובן שלא קל היה לי לזרוק את בגדיים. ישבתי בצד הבריכה, על הדשא. הרגשתי את עצמי ברע, כי הייתי היחידה שלא היתה עירומה.

ישבתי, ציפיתי הסתכלתי, תהיתי, ועדיין רציתי מאוד-מאוד לשחות. עד שהגיעה ה שעה שכולן התעייפו וחזרו לבניין-המועדון. ידידי ואני נשארו לבדנו. ברוס, ששחה כל הזמן ועשה חיים, אמר מיד: "עכשיו אין אף אחד שרואה אותך. זאת ההזדמנות שלך!" איכשהו, עדיין לא יכולתי לקבל את ה רעיון שאחפוש כאן, במקום פומבי. אך הוא הוסיף לשדל ולפתות, אמר כמה נהדר במים, ואיך שהוא נהנה. לבסוף נכנעתי. החלטתי לקפוץ - לא רק לקפוץ לתוך המים, אלא גם לתוך החי חודש, שעד אותו יום היה זר לי ורחוק מכל התפיסות בהן חונכתי. עמדתי על כך שיפנה לי את גבו. כהרף-עין פשטתי את הביקיני וקפצתי. באותו רגע קיבלתי את תורת הנודיזם. מעולם לא הרגשתי הרגשה כה נהדרת, הרגשה של שלמות שלא ידעתי כמות נור לדהי מחודש באותו רגע - הייתי נודיסטית, משוחררת חופשית מהגבלות ומרגשי-בושה.

האהבה אינה נפגעת

חזורי מבריכת-השחיה למועדון, הרגשתי שאבדו לי כל המעצורים ה

מחזה משטעטע שראיתי מראה אותנו כשאנו בוך מסוג זה. בהווי הנודיסטי, נופל המתח הארוטי בה

בונים בריכה

מחזה משטעטע שראיתי מראה אותנו כשאנו בוך מסוג זה. בהווי הנודיסטי, נופל המתח הארוטי בה